

Preot SEVER NEGRESCU

FĂRĂMITURI DE CUVINTE
- lecturi evanghelice pentru duminici -

Ediția a II-a

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA

Iași, 2011

Cuprins

Restul unui Rost	
În loc de prefață	11
Memoria lui Dumnezeu	
Duminica Sfintelor Paști	15
Toma și pacea Învierii	
Duminica a II-a după Sfintele Paști	19
Miresmele Învierii	
Duminica a III-a după Sfintele Paști	23
Genealogia apei	
Duminica a IV-a după Sfintele Paști	28
Veșnicia setei	
Duminica a V-a după Sfintele Paști	34
Lumânarea Lumii	
Duminica a VI-a după Sfintele Paști	40
Dumnezeu rugându-Se	
Duminica a VII-a după Sfintele Paști	47
Sufletul și Duhul Sfânt	
Duminica Rusaliiilor	52
Sfânta Mărturie	
Duminica I după Rusalii	58
Îndată	
Duminica a II-a după Rusalii	64

Voie și Ne-voie	
Duminica a III-a după Rusalii	69
Credința ca ascultare	
Duminica a IV-a după Rusalii	74
Demonii – locuitori în moarte	
Duminica a V-a după Rusalii	79
Vindecarea prin iertare	
Duminica a VI-a după Rusalii	83
Puterea lui Dumnezeu și smerenia Ortodoxiei	
Duminica a VII-a după Rusalii	88
Fărămituri de cer	
Duminica a VIII-a după Rusalii	93
Datorie, Libertate și Curaj	
Duminica a IX-a după Rusalii	98
Lunatici printre pământeni	
Duminica a X-a după Rusalii	103
Răutate și pedeapsă	
Duminica a XI-a după Rusalii	106
Săracul Dumnezeu	
Duminica a XII-a după Rusalii	111
Lumea ca vie	
Duminica a XIII-a după Rusalii	114
Haina de pe suflet	
Duminica a XIV-a după Rusalii	117
Să nu-L ispitim pe Dumnezeu	
Duminica a XV-a după Rusalii	120
Alipiți de Dumnezeu	
Duminica a XVI-a după Rusalii	123

Întâlnire	
Duminica a XVII-a după Rusalii	127
La adânc	
Duminica a XVIII-a după Rusalii	132
Între voie și voință: aproapele vrăjmaș	
Duminica a XIX-a după Rusalii	138
Începutul Veșniciei	
Duminica a XX-a după Rusalii	144
Carnea Cuvântului – sau asemănarea omului cu lumea semănată	
Duminica a XXI-a după Rusalii	149
Bogăția săracului Lazăr	
Duminica a XXII-a după Rusalii	155
Paguba câștigului	
Duminica a XXIII-a după Rusalii	161
Poala Hainei lui Dumnezeu	
Duminica a XXIV-a după Rusalii	165
Aproapele „aproape mort”	
Duminica a XXV-a după Rusalii	171
Bogat lipit pământului	
Duminica a XXVI-a după Rusalii	175
Despre gârbovire – lecție neînvățată	
Duminica a XXVII-a după Rusalii	180
Hai la masă! – între hrană și mâncare –	
Duminica a XXVIII-a după Rusalii	184
Dumnezeu nu spune niciodată mulțumesc	
Duminica a XXIX-a după Rusalii	188

A putea nu este o dregătorie	
Duminica a XXX-a după Rusalii	192
Cerșetorul de lumină	
Duminica a XXXI-a după Rusalii	195
Iisus privind în sus...	
Duminica a XXXII-a după Rusalii	200
Între zicere și rugăciune	
Duminica a XXXIII-a după Rusalii	205
Risipa	
Duminica a XXXIV-a după Rusalii	211
Ca lumea...	
Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci	216
Între lepădarea de sine și Urmarea lui Hristos	
Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci	221
Neamurile - veșminte ale lui Hristos	
Duminica dinaintea Nașterii Domnului	227
Boala lui Irod	
Duminica după Nașterea Domnului	232
Sfârșitul ca început	
Duminica dinaintea Botezului Domnului	235
Lumea ca Lumină	
Duminica după Botezului Domnului	238
Fapte înfăptuitoare	
Duminica Înfricoșătoarei Judecăți	242
Părtășia	
Duminica Izgonirii lui Adam din Rai	248
Propriul trecut devenit viitorul celuilalt	
Duminica Întâia din Post	253

Trezvia trăirii

Duminica a II-a din Post 257

Rușine

Duminica a III-a din Post 263

Chemarea unui strigăt

Duminica a IV-a din Post 267

Neștiuta cerere

Duminica a V-a din Post 273

Nevrednicia comunității

Duminica a VI-a din Post 277

În loc de prefață Restul unui Rost

Ce-ar fi scrisul fără disciplina lecturii, ce-ar fi cuvântul fără ascultare, ce-ar fi lumea fără Evanghelie? Dincolo de cuvinte se deschide o lume a tăcerilor albastre, unde rostirea, prin jertfă, devine rostuire. Omul, dintotdeauna, mai mult a tăcut decât a vorbit, prin tăcere cultivându-și credința, prin cuvânt îmbogățindu-și religia. Credința dăinuie, bogăția este trecătoare. Și totuși, esența cuvântului nu este nici ascultarea, nici tăcerea, este propovăduirea. Evanghelia devine prima carte – produs al propovăduirii revelate. Ea a fost împărțită patristic în pericope, după cicluri, stări și anotimpuri pentru a marca timpul euharistic.

Viață deplină, trăită fragmentar, Evanghelia este propovăduită mai ales în fiecare duminică, definind această zi ca sărbătoare a Învierii Cuvântului de sub lepedea tăcută a mormântului.

Cu înțelepciune drepti, să ascultăm Sfânta Evanghelie! – este chemarea preotului slujitor, devenit și prim ascultător. Enoriașii au perceput permanent unicitatea jertfei în Biserică doar prin *ascultare*, iar acasă prin *rostuire*. Între *rostire* și *rostuire*,

ascultarea Evangheliei își întinde dulceața cuvântului...

Aceste lecturi evanghelice s-au născut din îndemnul Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Teofan, fiind transmise la Radio Oltenia – Craiova, în anii 2005-2008.

Acum, cititorii au în față, pururea în față, aceste fărămituri de cuvinte, ca pe restul unui Rost.

Autorul

Rugăciunea dinainte de Evanghelie

Strălucește în inimile noastre, Iubitorule de oameni, Stăpâne, lumina cea curată a cunoașterii Dumnezeirii Tale și deschide ochii gândului nostru spre înțelegerea evanghelicelor Tale propovăduiri.

Pune în noi și frica fericitelor Tale porunci, ca toate poftele trupului călcând, viețuire duhovnicească să petrecem, cugetând și făcând toate cele ce sunt spre bună-plăcerea Ta.

Că Tu ești luminarea sufletelor și a trupurilor noastre, Hristoase Dumnezeule și Ție slavă înălțăm, împreună și Celui fără de început al Tău Părinte și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și-n vecii vecilor.

Amin.

Memoria lui Dumnezeu (Duminica Sfintelor Paști; Ioan 1, 1-17)

La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina ci ca să mărturisească despre Lumină. Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume. În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Ioan mărturisea despre El și striga, zicând: Acesta era despre Care am zis: Cel care

vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era. Și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos.

La începutul Învierii era Cuvântul. Și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu.

La început nu era nașterea, nu era moartea, nu era viața, la început era Învierea, adică, iarăși Cuvântul.

La-nceput pe când Ființa nu era nici neființă/ pe când totul era lipsă de viață și voință/ fu prăpastie, genune fu noian întins de ape?/ n-a fost lume pricepută și nici minte să priceapă... întreabă și răspunde Eminescu, poetul nostru născut, nefăcut și neînviat. Încă!

Tot ceea ce există are un început. Toată concentrarea gândului este direcționată către acel Început ca Facere. Aceasta este memoria Lumii, în care trăim permanent. Fiul lui Dumnezeu vine și cutremură temeliiile acestei memorii. Începutul morții este nașterea, începutul Învierii nu este moartea, ci însăși Viața.

Toate prin El s-au făcut și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viața și viața era lumina oamenilor.

Gândul meu vine și acoperă cugetul precum uitarea acoperă memoria și precum iarba acoperă

Toma și pacea Învierii
(Duminica a II-a după Sfintele Paști;
Ioan 20, 19-31)

Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminica), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă! Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și

adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios. A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu! Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut! Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui.

Ne aflăm la numai o săptămână după Înviere.

Timpul istoric dispare. Vorbim, putem vorbi, mai binezis *cuvânta*, despre și într-un timp duhovnicesc.

Omenirea, din această perspectivă, din această realitate, poate fi împărțită în două: înainte de Înviere și după Înviere.

Ne aflăm, așadar, la începutul celei de-a doua părți.

Mântuitorul poposește în mijlocul ucenicilor, în mijlocul omenirii de după Înviere și primele cuvinte care-i tremură pe buze sunt: *Pace vouă! Precum M-a trimis pe mine Tatăl și eu vă trimit pe voi.* Apostolii sunt trimiși în această lume cu Pace! Mântuitorul suflă, apoi, asupra lor cuvintele pline de Duh Sfânt: *Căroră veți ierta păcatele le vor fi iertate și căroră le veți ține, ținute vor fi.* Apostolii sunt trimiși în lume cu putere. Și cu putere!

Miresmele Învierii

(Duminica a III-a după Sfintele Paști;
Marcu 15, 43-47; 16, 1-8)

Și venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu, și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că a și murit și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult. Și aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul. Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-L de pe cruce, L-a înfășurat în giulgiu și L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, și a prăvălit o piatră la ușa mormântului. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus.

Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Și dis-de-dimineată, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului? Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă

înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veți vedea, după cum v-a spus. Și ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.

Femeile purtătoare de mir au alergat la mormântul lui Iisus cel Răstignit, dis-de-dimineată, în prima zi a săptămânii, pe când răsărea soarele.

Găsind mormântul gol, au fugit, cuprinse de frică și de uimire și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.

Teama miresmelor, teama florilor, teama apelor, teama norilor, teama de a nu greși...

Dacă miresmele nu s-ar teme, s-ar risipi; dacă florile nu s-ar teme, s-ar ofili prea repede, dacă apele nu s-ar teme, s-ar tulbura și ar ieși din matcă; dacă norii nu s-ar teme, s-ar sparge în tunete și fulgere.

Femeile oscilează între miresmele credinței, florile nădejzii și apele dragostei.

Femeia, spune Grigore Vieru, *nu este nici mai frumoasă, nici mai deșteaptă decât bărbatul, ea este mai scumpă.* Femeile, în textele scripturistice, au scumpetea lor, chiar cele păcătoase au un preț echivalent cu izbăvirea.

Genealogia apei

(Duminica a IV-a după Sfintele Paști;
Ioan 5, 1-15)

După acestea era o sărbătoare a iudeilor și Iisus S-a suit la Ierusalim. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care pe evreiește se numește Vitezda, având cinci pridvoare. În acestea zăceau mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scăldătoare și tulbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ținut. Și era acolo un om, care era bolnav de treizeci și opt de ani. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos? Bolnavul I-a răspuns: Doamne, nu am om, care să mă arunce în scăldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă. Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul. El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ți patul și umblă. Ei l-au

întrebat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă? Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc. După aceasta Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău. Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.

Doamne, nu am OM! - este cel mai cumplit strigăt, sfâșietor până la temeliiile Creației, pe care Omul l-a putut rosti vreodată;

Doamne, OM nu am! - definește însingurarea omului prin omenire;

Doamne, nu am OM! - tremură în conștiințele multora, asemenea unui marș funebru al existenței;

Doamne, OM nu am! - biciuie obrazul umanității înainte și după Înviere;

Doamne, nu am OM! - este lipsa de esență a sensului acestei vieți

Mântuitorul intră în scaldătoarea Vitezda, într-o traducere aproximativă în această Casă a Milostivirii, unde, întâlnește un om care nu are OM să-l ajute. Acesta va fi rezultatul CLONEI: omul fără om. Culegem de pe buzele părinților noștri, tot mai des afirmația: *Nu mai am cu cine să vorbesc și eu!* Drama însingurării devine cea mai puternică dramă din câte a cunoscut umanitatea. Omenirea a ajuns o Casă a Milostivirii din care a

Veșnicia setei
(Duminica a V-a după Sfintele Paști;
Ioan 4, 5-42)

Deci a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său; Și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde. Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie. Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui? Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși; Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi

da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești prooroc. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să i se închine în duh și în adevăr. I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea? Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva aceasta este Hristosul? Și au ieșit din cetate și veneau către El. Între timp,